

Peter James

Dodelijke affaire

De Fontein

I

Dinsdag 10 februari

De twee minnaars keken door het raam van hun hotelkamer naar buiten. Ze glimlachten allebei, maar om heel verschillende redenen.

De zware sneeuwval die al bijna een week werd voorspeld, was vannacht eindelijk begonnen, en er kwamen nog steeds dikke witte vlokken naar beneden. Een paar auto's glibberden met rammelende sneeuwkettingen tegen de smalle bergwegen omhoog en de voertuigen die bij de hotels geparkeerd stonden, waren al in grote witte bobbels veranderd.

Iedereen in het chique Franse skiresort Courchevel 1850 was opgelucht; de resortmanagers, de hoteliers, de restauranteigenaren, de seizoenarbeiders, de skiverhuurders, de liftuitbaters en alle anderen die voor hun inkomen afhankelijk waren van het skiseizoen. En de wintersporters zelf nog wel het meest. Na dagen van blauwe luchten, stralende zonneschijn en smeltende sneeuw, met 's morgens verraderlijk ijs en 's middags sneeuwbrigade en blootliggende rotsen, konden de skiërs en snowboarders, die flink betaalden voor hun gekoesterde paar dagen per jaar op de hellingen, zich nu verheugen op schitterende weersomstandigheden.

Terwijl Jodie Bentley en haar oudere Amerikaanse verloofde Walt bij de ingang van de laarzenkamer van Hotel Chabichou hun ski's omdeden, kriebelde de sneeuw de niet door hun helmen en skibrillen bedekte delen van hun gezicht.

Hoewel de financier een ervaren skiër en liefhebber van poedersneeuw was, was dit de eerste keer dat hij in Europa skiede. Hij liet zich al de hele week de weg wijzen door zijn veel jongere verloofde, die dit resort leek te kennen als haar broekzak.

Vanwege het slechte zicht skieden ze behoedzaam naar de Biollay-lift, op een paar minuten afstand van het hotel, gingen door de elektronische draai-poortjes en sloten met hun skistokken in de hand aan in de korte rij voor de stoeltjeslift. Een paar minuten later schepte het brede bankje hen op en tilde hen mee.

Walt trok de veiligheidsstang omlaag en in hun behaaglijke skipakken leunden ze achterover voor de tocht van zeven minuten naar de top. Toen ze

daar aankwamen, stond er een stevige wind. Zonder aarzelen voerde Jodie de afdaling aan die over een gemakkelijke rode piste en vervolgens een blauwe piste naar de Croisette leidde, het centrale liftenpunt van het skigebied.

Daar deden ze hun ski's af. Walt had last van een verzakte rugwervel, maar toch stond hij erop om ook Jodies ski's tegen de helling op naar de lift te dragen. Toen een rode gondel met acht zitplaatsen langzaam naar hen toe draaide, propte hij hun ski's in een houder aan de buitenkant en stapte achter Jodie aan naar binnen. Ze gingen zitten en zetten hun skibrillen op hun voorhoofd. Nog een stel stapte in, vlak voordat de deuren dichtgingen gevolgd door een kleine man. Hij was in de vijftig en droeg een fraai Spyder-skipak en een opvallende leren helm met een spiegelende bril.

'Bonjour!' groette hij met een slecht Frans accent. Toen vroeg hij: 'Is het goed als ik erbij kom?' Hij ging tegenover hen zitten toen de gondel met een ruk in beweging kwam.

'Natuurlijk,' zei Walt.

Jodie glimlachte beleefd. De andere twee passagiers, allebei druk bezig met hun mobiele telefoons, zeiden niets.

'Ah bien, vous parlez Anglais!' De man maakte zijn helm los en zette hem even af om op zijn kale hoofd te kunnen krabben. 'Amerikaans?' vroeg hij terwijl hij zijn handschoenen uittrok en een tissue uit zijn zak haalde om zijn bril te poetsen.

'Ik kom uit Californië, maar mijn verloofde is Brits,' antwoordde Walt vriendelijk.

'Jolly good! Beestachtig weer vanochtend. Maar de poedersneeuw op de top zou super moeten zijn,' zei de man.

Jodie glimlachte weer beleefd. 'Waar komt u vandaan?'

'Het zuiden... Brighton,' antwoordde de vreemde.

'Goh, wat toevallig! Ik ook!' zei Jodie.

'Kleine wereld,' mompelde de man, en hij leek plotseling slecht op zijn gemak.

'En wat doet u?' vroeg Walt.

'O, ik kom uit de medische wereld. Ik ben pas met pensioen gegaan en naar Frankrijk verhuisd. En jullie?'

'Ik heb een groep investment trusts,' antwoordde de Amerikaan.

'Ik was juridisch secretaresse,' zei Jodie.

Terwijl de kleine gondel opsteeg, wiegend in de wind, ging de sneeuwbus over in een sneeuwstorm en werd het zicht met de minuut slechter.

Walt legde zijn arm om Jodie heen en drukte haar tegen zich aan. 'Misschien moeten we vanochtend niet zo hoog gaan, lieverd. Het zal wel heel hard waaien op de top.'

‘De poedersneeuw moet daar schitterend zijn,’ antwoordde ze, ‘en zo vroeg op de dag zullen er nog niet zo veel mensen zijn. Er zijn daar een paar geweldige pistes, geloof me!’

‘Nou, oké.’ Hij tuurde twijfelend door de beslagen ramen.

‘O, absoluut,’ beaamde de Engelsman. ‘Geloof uw mooie jonge vriendin maar. En ze zeggen dat het straks beter weer zal worden!’ Toen de gondel de eerste halte bereikte, wachtte hij beleefd tot zij als eersten waren uitgestapt. ‘Leuk om jullie te ontmoeten,’ zei hij. ‘Tot ziens dan.’

Het andere stel, nog steeds met hun telefoons bezig, bleef in de gondel zitten.

Walt stond er weer op om Jodies ski’s te dragen terwijl ze het kleine stukje naar de kabelbaan liepen. Normaal zaten de skiërs als sardientjes op elkaar gepakt in de grote cabine, maar vanochtend was hij voor driekwart leeg. Behalve zij tweeën waren er alleen een paar diehards. Enkele snowboarders in wijde outfits, twee ruig uitziende mannen met baarden, ijsmutsen en rugzakken die om beurten uit een heupfles dronken, en nog een paar andere skiërs, een van hen met een GoPro-camera op zijn helm. Walt tilde zijn skibril op en glimlachte naar Jodie. Ze deed hetzelfde en glimlachte terug.

Hij deed een handschoen uit, propte hem tussen zijn ski’s, haalde een chocoladereep uit zijn borstzakje en bood hem Jodie aan.

‘Nee, dank je, ik zit nog vol van het ontbijt!’

‘Je hebt amper iets gegeten!’ Hij brak een stukje chocolade af, stopte de reep weer in zijn zak en ritste hem dicht, en keek al kauwend ongerust naar buiten. De wind kreeg vat op de cabine, die alarmerend heen en weer begon te zwaaien. Mensen gilden; sommigen van angst, anderen voor de grap. Walt legde zijn arm weer om Jodie heen en ze kroop tegen hem aan. ‘Misschien kunnen we boven beter eerst ergens koffie gaan drinken, om af te wachten of het zicht verbetert?’ opperde hij.

‘Laten we eerst een paar pistes doen, lieverd,’ antwoordde ze. ‘Een beetje verse poedersneeuw opzoeken voordat andere skiërs het verpesten.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Oké.’ Maar hij klonk niet erg enthousiast. Hij staaarde haar een poosje aan. ‘Weet je wel hoe ongelooflijk je bent? Er zijn niet veel mensen die er goed uit kunnen zien met een helm en skibril op, maar jij wel.’

‘En jij bent op en top mijn knappe prins!’ antwoordde ze. Hij wilde haar kussen, maar de bovenkant van zijn helm botste tegen haar skibril. Ze giechelde, boog zich dichterbij hem toe en fluisterde: ‘Jammer dat hier nog andere mensen zijn.’ Ze ging met haar handschoen over zijn kruis.

Hij kronkelde. ‘Jezus, je maakt me geil!’

‘Jij maakt mij de hele tijd geil.’

Walt grijnsde even, maar toen keek hij weer serieus, en een beetje zenuwachtig. Hij tuurde naar de sneeuwwevelingen buiten. De cabine maakte een slinger in de wind en zwaaide woest heen en weer, waardoor hij bijna zijn evenwicht verloor. ‘Heb je je mobiel bij je, schat?’ vroeg hij.

‘Ja.’

‘Je weet wel... gewoon voor het geval dat we elkaar kwijtraken in deze sneeuwstorm.’

‘Dat gebeurt niet,’ zei ze vol vertrouwen.

Hij klopte op zijn borstzakje en fronste zijn voorhoofd. Hij klopte er nog eens op en trok toen een andere rits open. ‘Jezus.’ Hij begon op de hele voorkant van zijn stijlvolle zwarte Bogner-ski-jack te kloppen. ‘Wat onvoorstelbaar stom. Ik moet de mijne op onze kamer hebben laten liggen.’

‘Ik weet zeker dat ik je hem in je jas heb zien stoppen – in je rechterborstzakje – voordat we weggingen,’ zei ze.

Hij controleerde al zijn zakken nog een keer, ook die van zijn broek. ‘Verdomme, ik moet hem verloren zijn. Misschien toen we onze ski’s aandeden.’

‘We blijven toch dicht bij elkaar. Maar mochten we elkaar kwijtraken, dan skiën we allebei terug naar de Croisette en zien we elkaar daar weer. Volg gewoon de bordjes naar Courchevel 1850, het staat de hele weg duidelijk aangegeven.’

‘Misschien kunnen we beter meteen teruggaan naar beneden om te kijken of hij niet ergens bij het hotel in de sneeuw ligt.’

‘Dan vindt iemand hem wel, schat. Niemand zal hem stelen, niet bij dat heerlijke hotel.’

‘We kunnen beter teruggaan, ik heb hem nodig. Ik moet vanmiddag een paar belangrijke telefoontjes plegen.’

‘Oké,’ zei ze. ‘Goed, prima, dan skiën we snel!’

Vijf minuten later vertraagde de kabelbaan en doemde er een schaduw voor hen op. De cabine wiebelde heen en weer, botste tegen de stootbumpers van het station en gleed langzaam verder tot hij tot stilstand kwam.

De deuren gingen open en ze stapten met hun zware sneeuwschoenen op het metalen looprooster. Schuifelend daalden ze de trap af en gingen de felle wervelwind in. Hun wangen prikten van sneeuwvlokken zo hard als hagelstenen. Het zicht was amper een meter en de andere groep, bezig hun snowboards onder te binden, bestond uit weinig meer dan schimmige omtrekken.

Bij een wegwijzer die grotendeels bedekt was met sneeuw, legde Walt hun ski’s op de grond. Hij trapte het ijs van de zolen van zijn schoenen, tikte er met zijn skistokken tegen om zeker te weten dat er geen klonters meer onder zaten, stapte in zijn bindingen en klikte ze dicht.

Terwijl de andere groep zich verwijderde, zei Jodie: ‘Wacht even, schat, ik moet mijn bril schoonmaken.’

Walt wachtte met zijn gezicht zo veel mogelijk van de wind afgewend toen Jodie een ritszakje openmaakte, er een tissue uithaalde en de binnenkant en buitenkant van haar skibril afveegde.

‘Dit is afgrijselijk!’ Walt moest schreeuwen om zich verstaanbaar te maken.

‘We zijn bijna op het hoogste punt van het skigebied,’ zei ze. ‘Zodra we van deze richel af zijn, zijn we uit de wind!’

‘Ik hoop het! Misschien moeten we beginnen met iets makkelijkers. Is er geen blauwe piste naar beneden? Ik heb niet zo’n trek in een al te grote uitdaging bij dit slechte zicht!’

‘Ja, die is er, en hij is prachtig. Er is een heel kort steil stukje voordat je er bent, maar daarna is het een heerlijke afdaling. Mijn lievelingspiste!’

Walt keek de laatste silhouetten na terwijl Jodie haar handschoenen weer aantrok en haar ski’s omdeed.

‘Klaar?’ vroeg ze.

‘Yep.’

Ze wees naar rechts. ‘We moeten hier naar beneden.’

‘Weet je dat zeker? De rest is allemaal die kant op gegaan.’ Hij wees in de richting waarin de andere mensen uit de kabelbaan waren verdwenen.

‘Wil je de hardcore zwarte piste, of een makkelijke blauwe?’

‘Blauw!’ zei hij nadrukkelijk.

‘Die idioten nemen allemaal de zwarte.’ Jodie keek over haar schouder en zag de schim van de cabine die het station verliet voor de terugtocht. Het zou ongeveer een kwartier duren voordat de volgende lading skiërs aankwam. Op dit moment waren ze alleen. ‘Blauw?’ vroeg ze. ‘Zeker weten? Ik denk dat je de zwarte best aan zou kunnen.’

‘Niet in dit weer.’

‘Dan gaan we deze kant op,’ zei ze.

‘Ik zie hier nergens een bordje staan, schat. Er zou toch een bordje moeten staan?’

Met haar skistok begon Jodie de verse poedersneeuw van de grond te vegen. Even later werden er sporen zichtbaar, bevroren in de ijskorsten onder de sneeuw. ‘Zie je?’

Hij tuurde ernaar. De sporen gingen een paar meter rechtdoor voordat ze in de wervelende witte storm verdwenen. Hij glimlachte opgelucht. ‘Slimme meid! Ik volg je wel.’

‘Nee, ga jij maar eerst. Als je valt, kan ik je overeind helpen. Volg gewoon die sporen. Zak door je knieën en zet je schrap, want de eerste vijftig meter of zo zijn een beetje steil, maar daarna vlakt het af. Laat je gewoon gaan!’ Ze

keek ongerust om zich heen om er heel zeker van te zijn dat er niemand toekeek.

‘Oké!’ zei hij met plotseling enthousiasme. ‘Daar gaan we! Jiee-ha!’ Hij zette zich af met zijn stokken, schoot als een renpaard uit de startblokken en joelde weer: ‘Jiee-ha!’

Maar toen werd zijn gejubel een ijselijke schreeuw. Het duurde slechts een seconde voordat die werd opgeslokt door de wind.

Daarna was het stil.

Jodie draaide zich om, zette zich af met haar skistokken en ging dezelfde kant op als waar alle andere skiërs naartoe waren gegaan, zonder zich iets aan te trekken van de wind en de prikkende sneeuw op haar wangen.

Dinsdag 10 februari

Jodie deed wat Walt en zij hadden afgesproken voor het geval dat ze elkaar kwijtraakten. Ze skiede omlaag naar de Croisette en wachtte bij de ingang van de skischool.

Het was hier beneden veel warmer dan boven op de Saulire, en zoals de Engelsman in de gondel had voorspeld, verbeterde het weer al. De dikke sneeuwvlokken hadden plaatsgemaakt voor natte sneeuw en de zon probeerde erdoor te breken.

En behalve die man had verder niemand in de liften op weg naar boven enige aandacht aan hen besteed.

Jodie zette haar helm af zodat iemand zich haar misschien later zou herinneren en haar verhaal zou kunnen bevestigen. Die kerel uit Brighton kwam misschien zelfs nog van pas. Hij zou kunnen bevestigen dat Walt en zij allebei waren weggeskied in dat slechte zicht. Jammer dat ze niet naar zijn naam had gevraagd.

Ze keek op haar horloge en vroeg zich af wat een respectabele wachttijd zou zijn. Een uur, besloot ze. Een uur wachten zou volkomen redelijk zijn voordat ze naar een bar ging voor een lekker warme kop koffie en een eau de vie – of misschien een dubbele – om haar zenuwen te kalmeren. Een plek waar ze kon gaan zitten om haar verhaal zorgvuldig voor te bereiden.

Ze stroopte haar mouw op en keek op haar horloge: 11.05 uur. De dag was nog jong, en nu het opklaarde kwamen er steeds meer skiërs hun hotels en chalets uit, op weg naar de liftstations overal rondom.

Plotseling gleed een idioot op een snowboard dwars over haar ski's. Hij greep haar vast om te voorkomen dat ze allebei zouden vallen.

'O, sorry! Pardonnez moi!' Zijn verontschuldiging was even onhandig als zijn acties.

'Eikel,' zei Jodie terwijl ze hem van zich af duwde.

'Je hoeft niet onbeschoft te zijn.'

'O nee, tuurlijk, ik sta hier gewoon, en jij knalt boven op me. Wat moet ik dan doen? Dansen?'

Ze stapte verontwaardigd bij hem weg en staarde weer naar de hellingen, speurend naar iedereen in een zwart skipak die mogelijk haar verloofde kon

zijn. Niet dat ze hem verwachtte te zien. Maar ze bleef kijken en had al een verhaal voorbereid voor het geval – het zeer onwaarschijnlijke geval – dat hij toch weer opdook.

Anderhalf uur later stapte Jodie de bar uit, trok haar met bont gevoerde Cornelia James-handschoenen aan, hees haar ski's op haar schouder en liep het korte stukje tegen de steile helling naar Hotel Chabichou op. Ze hoorde het *wak-wak-wak* van een helikopter en keek omhoog. Misschien bracht de heli een groep naar boven om te skiën in de poedersneeuw buiten de piste. Of misschien was het een plaatselijke hulpdienst.

Was zijn lijk nu al gevonden? Ze had gehoopt dat het langer zou duren. Dat stomme weer; die sneeuwstorm had nog wat langer mogen aanhouden. Maar ach, het maakte niet uit.

Ze stopte een stukje kauwgom in haar mond om de geur van alcohol te maskeren, zette haar ski's en stokken in het rek bij de ingang van de ski-winkel en ging naar binnen. Langs de ene muur stonden rekken met nieuwe ski's, aan de andere kant was een rek met helmen, en links en rechts stonden etalagepoppen gehuld in de nieuwste skimode.

De knappe, jonge Fransman, de winkelmanager bij wie ze hun ski's hadden gehuurd, begroette Jodie met een glimlach. Met een charmant Frans accent vroeg Simon Place: 'Moet u niet skiën? De omstandigheden zijn al weken niet meer zo goed geweest. Er ligt schitterende poedersneeuw, en volgens mij gaat vanmiddag de zon schijnen!'

'Ik ben mijn verloofde kwijtgeraakt in de sneeuwstorm op de top, en ik hou er niet van om in mijn eentje te skiën. Stom genoeg heb ik mijn telefoon op onze kamer laten liggen – ik moet hem bellen, kijken waar hij is. Dat is wel een nadeel van dit skigebied, dat het zo groot is.'

Terwijl hij haar hielp haar sneeuwschoenen uit te trekken, vroeg hij: 'Bevielen de ski's?'

'Ja, die zijn goed.'

'Stockli's zijn... zeg maar de Rolls-Royce onder de ski's.'

'Jammer dat je er geen chauffeur bij krijgt,' zei Jodie, en ze liep de gang in terwijl Simon nog probeerde te snappen wat ze bedoelde.

Ze haalde haar sleutel op bij de receptie van het hotel en zei tegen de receptioniste dat ze tijdens het skiën haar verloofde uit het oog was verloren. Dat ze een beetje ongerust was omdat ze een uur op hem had gewacht en hij niet was verschenen, maar dat hij een ervaren skiër was en het vast goed maakte. Ze vroeg de receptioniste om tegen Walt te zeggen, wanneer hij uiteindelijk verscheen, dat ze in de spa zou zijn als ze niet op hun kamer was. Toen nam ze de lift naar de derde verdieping.

De schoonmakers waren al geweest; de kamer was netjes opgeruimd en er hing een lichte, aangename dennengeur. Jodie haalde haar telefoon achter het ondergoed in de kast vandaan en belde Walts nummer, want als de politie haar belgegevens natrok, moest haar verhaal wel kloppen.

Walts telefoon begon te zoemen en er klonk een ringtone.

Ze beëindigde de oproep, haalde zijn telefoon onder de stapel kleding in de la vandaan waar ze hem had verstopt en legde hem naast zijn laptop op het bureau. Toen trok ze haar natte jack uit, hing het aan een radiator, spuugde haar kauwgom in de prullenbak en ging op het keurig opgemaakte bed zitten om na te denken.

Tot nu toe ging het goed. Ze had trek. Het grote glas eau de vie dat ze had gedronken was haar een beetje naar het hoofd gestegen. Ze had een getuige dat ze naar de top was gegaan met haar verloofde. Een andere getuige in de skiwinkel kon bevestigen dat ze zonder hem was teruggekeerd omdat ze elkaar waren kwijtgeraakt in de sneeuwstorm, en dat Jodie was teruggegaan naar het hotel voor haar telefoon.

En niemand had gezien wat er met hem was gebeurd op de top van de Saulire.

Toen ze zich verloofd hadden, had Walt Jodie verteld dat hij haar in zijn testament had opgenomen. Zo lief van hem.

Er was beneden een mooie spa met een zwembad. Ze zou haar e-mail bekijken, gaan lunchen in het restaurant en dan nog een keer bij de receptioniste langgaan. Dan, als er geen nieuws was, zou ze een middagje ontspannen in de spa en misschien een massage nemen. Rond halfzes vanmiddag, een goed uur nadat de skiliften gesloten waren, zou ze teruggaan naar de receptie om nog eens ongerust te melden dat haar verloofde nog steeds niet terug was en te vragen of ze de politie en ziekenhuizen konden bellen.

Zoals iedere ongeruste geliefde zou doen.

Ze was behoorlijk tevreden met zichzelf.

3

Dinsdag 10 februari

Roy Grace was ook behoorlijk tevreden met zichzelf toen hij zich in de kleine praktijk van de fysiotherapeut van de behandeltafel liet glijden. Hij verheugde zich op zaterdag, Valentijnsdag. Hij had gereserveerd bij hun lievelingsrestaurant in Brighton, English's, en hij dacht nu al na over wat hij zou bestellen. Oesters Kilpatrick – gegrild, met bacon – en dan ofwel kreeft, ofwel tong, met doperwtjes. Een glas champagne om mee te beginnen, en dan een flesje Pouilly-Fuissé-bourgogne, zijn lievelingswijn als hij zich die kon veroorloven.

De aankoop van hun nieuwe huis, een cottage op het platteland vlak buiten Henfield, was voor hen allebei een financiële aanslag geweest, maar ze hielden toch wat geld opzij om elkaar te trakteren bij speciale gelegenheden, en dit was er een. Ze hadden al een geslaagde housewarming met familie en vrienden gehouden, en Grace was dolblij dat zijn zus goed bevriend begon te raken met Cleo's zus Charlie. Zijn eerste vrouw Sandy had geen broers of zussen gehad, en de relatie met haar rare ouders was altijd gespannen geweest. Dit was dus echt heel leuk om mee te maken.

'Zo!' zei Anita Lane. 'We zijn klaar! Ik denk dat je niet meer terug hoeft te komen, behalve als je last krijgt van je been. Dan moet je me bellen.'

'Bedankt,' zei hij. 'Super!'

Hij was hier sinds begin januari twee keer per week naartoe gekomen. Vlak voor kerst had een chirurg in het Royal Sussex County Hospital elf korrels geweerhagel uit zijn rechterbeen verwijderd. Grace was van dichtbij neergeschoten toen hij een vermoedelijke seriemoordenaar wilde arresteren in een bunker onder een huis in Hove. De chirurg had hem tussen neus en lippen door verteld dat hij heel veel geluk had dat hij zijn been niet was kwijtgeraakt.

Aanvankelijk was het herstel hels geweest, doordat verschillende zenuwen beschadigd waren, en was Grace de eerste paar nachten vaak wakker geworden met het gevoel dat zijn been in brand stond. Maar hij had zich tussen zijn afspraken bij de fysio door streng aan de revalidatieoefeningen gehouden die ze hem had opgegeven; eindelijk was de pijn afgenomen en kwam de beweeglijkheid terug.

‘Blijf nog wel een paar weken doorgaan met die oefeningen,’ zei ze.

‘Wanneer kan ik weer beginnen met hardlopen, Anita?’

‘Wat mij betreft nu al, maar bouw het langzaam op. Ga nog geen marathon lopen, oké?’

‘Oké!’

‘Als je pijn krijgt, kom dan meteen weer naar me toe. Dat is een bevel!’

‘Je bent wel een bullebak, hè?’ Hij grijnsde.

‘Omdat ik kan zien dat je ongedurig bent. Dat been is ernstig verwond geweest, en dat je je wandelstok nu aan de kant hebt gegooid en ik je laat gaan, wil nog niet zeggen dat je gekke dingen kunt gaan doen. *Comprene?*’

‘*Comprene!*’

‘En probeer voorlopig nog even de knokpartijen met boeven te vermijden.’

‘Ik ben inspecteur, ik knok niet zo vaak met verdachten.’

‘O nee, als inspecteur word je er alleen maar door neergeschoten?’

Hij grimaste. ‘Ja, nou, hopelijk niet al te vaak.’

‘Ik hoop het ook niet. Veel mensen worden maar één keer neergeschoten en hebben dan geen fysiotherapeut nodig, maar een begrafenisondernemer. Veiligheid voor alles, zeggen jullie toch?’

‘Ja, dat is inderdaad een van onze slogans!’ Hij gaf haar een hand, betaalde de rekening bij de receptioniste en stopte zorgvuldig het bonnetje in zijn portemonnee; behandelingen voor letsel dat in functie was opgelopen, werden door de politie vergoed.

Twintig minuten later liep hij zijn kantoor in Sussex House weer binnen met een gevoel alsof er een einde kwam aan een tijdperk. Hoewel Roy Grace aan de ene kant een onorthodox denker was, was hij in wezen een zeer methodisch man; een eigenschap die hij altijd had bewonderd en gerespecteerd bij de mensen van wie hij zelf in het verleden had geleerd en die hij ook zocht in de mensen die hij voor zijn team uitkoos. Hij was een gewoontedier en hield niet van verandering, want dat bracht hem altijd een beetje van zijn stuk. Maar door de drastische kostenbesparingen die de overheid aan de politie had opgelegd, waren er al grote veranderingen doorgevoerd, en er zouden er nog meer komen.

Het effect op het moreel was voelbaar. Tien jaar geleden had hij nog durven garanderen dat nagenoeg iedereen bij de politie van zijn werk hield. Nu gingen veel mensen al voor de pensioengerechtigde leeftijd weg omdat ze het totale gebrek aan doorgroeimogelijkheden beu waren, of vanwege de pensioenwijzigingen die halverwege hun carrière ineens werden doorgevoerd, of het op eieren lopen uit angst voor politiek correcte fanatiekelingen. Tegenwoordig moest je constant oppassen met wat je zei en welke grappen

je maakte. En dat terwijl juist de galgenhumor waar de politie zo beroemd om was, wist Grace uit eigen ervaring, agenten in staat stelde om te gaan met de verschrikkingen die ze soms in hun werk tegenkwamen.

Eerlijk gezegd hadden veel van de doorgevoerde veranderingen er ook aan bijgedragen dat er nu tolerantere, minder corrupte, minder seksistische en minder racistische politie-eenheden waren dan toen Roy Grace aan zijn carrière was begonnen. Er zaten ook veel voordelen aan. Hij hield nog steeds van zijn werk en probeerde zich niet te laten deprimeren door de negatieve kanten, maar er waren nu af en toe, voor het eerst in de twintig dienstjaren die hij erop had zitten, ook momenten dat hij alternatieven overwoog. Vooral toen hij in de maand januari aan het revalideren was en tijd had gehad om na te denken. Maar diep in zijn hart wist hij dat niets hem ooit zo veel voldoening zou kunnen geven als het oplossen van moordzaken, ondanks alle veranderingen.

En er was één hele grote verandering gaande, hier met dit gebouw. Dit art-decogebouw van twee verdiepingen, dat vóór de fusie van de afdeling Zware Criminaliteit met Surrey het hoofdkantoor van de recherche was geweest, was al tien jaar zijn uitvalsbasis. Ooit was het een mierennest geweest, vol met rechercheurs, de technische recherche, de forensische afdeling, de afdelingen Dactyloscopie, Beeldbewerking en High Tech, en de spil van vele onderzoeken naar moorden en andere ernstige misdaden. Maar over een paar maanden zou dat veranderen vanwege de brute – en in zijn optiek zeer kortzichtige – kostenbesparingen die de overheid van zijn en andere politiekorpsen in het Verenigd Koninkrijk eiste.

De afdeling Beeldbewerking was al verhuisd naar Surrey. Binnenkort zou High Tech verhuizen naar Haywards Heath, een paar kilometer ten noorden van Brighton. En hoewel er nog niets was bevestigd, ging het gerucht dat zijn tak van Zware Criminaliteit zou verhuizen naar het kantoor van de politie van Sussex in Lewes.

Net als de meeste mensen die hier werkten, was hij nooit echt dol geweest op dit gebouw. Het stond in een industriegebied aan de rand van de stad, ze hadden geen kantine, het was overvol en de verwarming en airconditioning werkten nooit naar behoren. Hij zou blij moeten zijn met de komende verhuizing. Maar nu het gebouw de sfeer kreeg van een spookstad, begon hij toch nostalgische gevoelens te krijgen. Het enige wat hier komende herfst nog zou achterblijven, was het arrestantenblok achter het gebouw.

Hij liep door de grote, verlaten kantoortuin op de eerste verdieping die tot voor kort de rechercheruimte was geweest, langs de leeggeruimde bureaus van agenten en burgerondersteuners die al naar elders waren verhuisd, en ging zijn eigen kamer in; een van de weinige afgesloten kantoren.

Hij sloot de deur en ging achter zijn bureau zitten, starend door de motregen naar de Asda-supermarkt aan de overkant die dienstdeed als hun kantine. Over een paar weken maakte Cleo haar eerste Moederdag mee. Hij moest een cadeautje van Noah voor haar kopen.

Op zijn telefoon hield Roy een lijstje bij van cadeau-ideeën voor Cleo's verjaardag en voor kerst, zoals oorbellen met turkoois – ze was dol op die kleur – en een balpen. Hij schreef er *boek* bij om zichzelf eraan te herinneren dat hij naar City Books moest om een boek te halen dat ze wilde hebben. Hij was alleen de titel vergeten; daar zou hij haar omzichtig nog eens naar moeten vragen.

Vervolgens logde hij in op zijn computer en bekeek de meldingen en e-mails die waren binnengekomen sinds hij naar de fysio was gegaan, waaronder een sliert mails over het rugbyteam van de politie van Sussex. Dat herinnerde hem eraan dat hij op zoek moest naar een nieuwe captain, aangezien de huidige een antiterrorismetraining ging volgen bij de FBI in Quantico, Virginia. Hij was ook blij te zien dat de broodbakmachine die Cleo en hij voor in het nieuwe huis hadden besteld onderweg was.

Grace beantwoordde snel een paar e-mails en stuurde de rugbymails door naar een van zijn voorgangers, de gepensioneerde commissaris David Gaylor, die was aangebleven als teammanager. Daarna richtte hij zijn aandacht weer op de zaak die hem al bezighield sinds hij na zijn herstel weer aan het werk was gegaan.

Zijn belager, dokter Edward Crisp.

Hij keek naar de foto van de huisarts uit Hove, die met een zelfingenomen grijns op zijn gezicht naar hem leek terug te staren.

Crisp had vijf vrouwen van begin twintig vermoord; voor zover zij wisten, althans. Het was heel goed mogelijk dat het er meer waren. Misschien wel veel meer. Ze hadden hem aangetroffen in een ondergronds hol, maar nadat de man Grace met een geweer in zijn been had geschoten, had hij een schijnbaar onmogelijke ontsnapping gemaakt. Niemand wist hoe. Eén theorie was dat Crisp, een ervaren speleoloog, door het complexe rioolstelsel van Brighton & Hove was ontkomen en via een van de putdeksels naar buiten was gekomen.

De mensen bij Southern Water, de beheerder, hadden aanvankelijk volgehouden dat niemand zoiets kon overleven. Als Crisp niet was verdronken, zou hij in een van de filters zijn beland die grotere voorwerpen tegenhielden voordat ze de open zee bereikten. Maar tijdens hun zoektochten was er geen spoor gevonden van een lichaam. Ze hadden schoorvoetend moeten toegeven dat het mogelijk was, hoe onwaarschijnlijk ook, dat Crisp het toch had overleefd.

Van één ding was Roy Grace zeker, en dat was Crisps sluwheid. Zijn van hem vervreemde echtgenote Sandra was uitgebreid verhoord en niet medeplichtig bevonden. Ze leek heel blij – en opgelucht – om van hem af te zijn. De enige die de arts leek te missen, was zijn hond Smut, die nu bij Sandra woonde en schijnbaar om zijn baasje treurde. Hoe onvoorstelbaar ook, zij had ondanks alle jaren dat ze samen in één huis hadden gewoond, geen idee gehad dat het vervallen huis naast hun villa in Brighton, waar Crisp enkele of misschien wel al zijn gruweldaden had gepleegd, eigendom was van een buitenlands bedrijf dat haar man zelf had opgericht.

Heel kort geleden had de politie mogelijk een teken van leven van Crisp ontvangen.

Een van Roys teamleden had een sinistere e-mail van de arts gekregen, enkele weken na zijn verdwijning en aangenomen overlijden.

De bron ervan was ogenschijnlijk niet te traceren. Een mail van een anoniem Hotmail-account die van overal ter wereld kon komen. En die mogelijk-kerwijs al weken eerder op die datum was ingepland.

Gelukkig was februari tot nu toe rustig en waren er nog geen moorden gepleegd in Sussex, waardoor Roy Grace de tijd had om intensief contact te onderhouden met politiekorpsen in heel Europa, de VS, Australië, Afrika en het Verre Oosten om na te gaan of de dokter daar was opgedoken. Hij had ook samengewerkt met een agent bij Interpol om ervoor te zorgen dat Crisps gegevens en foto de hele wereld over gingen.

Crisp aasde op vrouwen van begin twintig met lang bruin haar. Overzichten van alle onopgeloste moorden die aan dit profiel voldeden, in het Verenigd Koninkrijk en erbuiten, lagen in Roy's kantoor opgestapeld en vulden talloze mappen op zijn computer.

Maar hij kwam nog steeds niet verder. Er waren rond de tweehonderd landen op de wereld, en op dit moment kon dokter Edward Crisp, met zijn kale hoofd, grote bril en zelfingenomen grijns, in elk van die landen ergens in een hotelkamer zitten. Hoewel ze een paar landen, vooral Syrië en Noord-Korea, waarschijnlijk wel konden uitsluiten.

‘Waar zit je dan, verdomme, jij vuile smeerlap?’ zei Grace hardop.

‘Ik ben hier, meester!’

Hij keek geschrokken op en zag adjudant Glenn Branson, een boom van een zwarte vent met een kaalgeschoren hoofd, met een brede glimlach voor hem staan.

‘Jij ziet er niet erg vrolijk uit,’ zei Branson.

‘Nee, en weet je waarom niet? Elke keer als ik me vrolijk begin te voelen, zie ik het gezicht van die kloothommel van een Edward Crisp naar me grijnzen.’

‘Nou, ik heb een nieuwtje voor je.’

‘Vertel.’

Branson legde een uitgeprinte e-mail op Grace' bureau.

Grace las de mail en keek zijn kameraad aan. ‘Shit.’

Van Peter James verschenen bij Uitgeverij De Fontein:

Roy Grace-thrillers:

Doodsimpel

De dood voor ogen

Op dood spoor

Op sterven na dood

Ten dode opgeschreven

Doodskus

Dodemansrit

Schijndood

Doodsklok

Als de dood

Tot in de dood

Dodelijke affaire

Doodsangst

Stand-alone thrillers:

De perfecte moord

Perfectie

Ultiem bewijs

Ik volg jou

Eerste druk, oktober 2017

Tweede druk, juli 2022

Oorspronkelijke titel *Love You Dead*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan Publishers

Copyright © 2016 Peter James / Really Scary Books

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2017, 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, op basis van origineel ontwerp door Macmillan Publishers / Neil Lang

Omslagillustratie © David Lichtneker/Arcangel

Opmaak binnenwerk Zetspiegel, Best

ISBN 978 90 261 6373 9

ISBN e-book 978 90 261 6372 2

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.